I чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
'Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIII. Ч. 143. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 5-го СЕРПНЯ 1966 10 ЦЕНТІВ — 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, AUGUST 5, 1966 No. 143. VOL. LXXIII.

ОСТАННІ ВІСТІ

Четвер, 4-го серпня, 1966

В АМЕРИЦІ

ПОГОДИЛИСЯ НА КОМПРОМІС В СЕНАТІ, згідно з яким і Конґрес і Президент поділяться відповідальністю за те, що авіяційні механіки мусітимуть закінчити страйк на п'ятьох летунських лініях та вернутися до праці. Страйк триває вже 27-ий день. Згідно з цим компромісом Конґрес мав би видати наказ страйкуючим механікам вернутися до праці на 30 днів. Коли б під час того не прийшло до порозуміння в справі нового контракту, тоді Президент матиме повновласть продовжити реченець механікам, в якому вони мусять працювати згідно зі старим контрактом ще 60 днів. Цього року відбуваються вибори, тому ні уряд ні Конґрес не хочуть зражувати собі робітничі організації, які є проти наказу про поворот до праці.

ВИДАТКИ НА ОБОРОНУ будуть збільшуватися аж до половини 1967-го року на два більйони щотри місяці, подібно, як це було і в минулому році. З тимчасових передбачень виходить, що видатки на оборону в біжучому фінансовому році будуть на яких 5 більйонів долярів більші, як плянували в січні, коли на оборону призначали 58.3 більйонів дол. В новій оцінці висоти оборонного бюджету береться до уваги те, що витрати на оборону будуть стимулюючим елементом для економіки в найближчих 12-ох місяцях. Уряд передбачає, що в найближчих місяцях треба буде дбати про охолоджування економіки, а не про її знижку або рецесію.

В 1965 році в ЗДА БУЛО 23,100,000 негритянського населення, а в 1985 році воно має збільшитися до 38,400,000 В минулому році негритянське населення цієї країни становило 11.9 відсотка всього населення ЗДА, а в 1985 році цей відсоток має збільшитися до 13.3 або 14.1 відсотка. Тепер в негритянського населення є більший приріст, як між білими. Але в звіті Статистичного Бюра говориться про те, що приріст небілого населення з кождим роком зменшується і поволі наближується до того відсотка, в якому збільшується біле населення. Крім негрів живуть ще в цій країні такі небілі народи: індіяни, китайці, японці і філіпінці. Приріст їх всіх є більший від приросту білих.

ХОЧУТЬ ОБ'ЄДНАТИСЯ ДВІ ЗАЛІЗНИЧІ ЛІНІЇ — Ню Йорк Сентрал і Пенсилвенійська, і внесли прохання в цій справі до Міжстейтової Торговельної Комісії. Об'єднання мало б початися вже 1-го жовтня цього року. Комісія відклала рішення в цій справі, бо мусить розглянути більше як 20 петицій, які є проти цього об'єднання. Об'єднатися бажають також інші залізничі лінії, які мають втрати внаслідок збільшеного руху на летунських лініях, бо численні пасажири воліють користати з летунського транспорту, який перевозить їх в короткому часі, і при цьому майже не є дорожчий від залізниць.

В БРАЗИЛІЇ ЗАМОРОЖЕНО НА ОДИН РІК всі заробітні платні, щоб припинити інфляцію крузейра, вартість якого становить 5 центів. Уряд одночасно переслав Конґресові збалянсований бюджет в сумі 3-ох більйонів дол. Бразилійський президент Кастельо Бранко переслав одночасно конґресові декрет, який забороняє збільшувати бюджет, якщо одночасно немає покриття на це збільшення. Міністер плянування Роберто Кампос, заявив, що монетарна стабілізація недалека, і нема потреби обезцінювати крузейра. Долярові резерви постійно збільшуються, і вони тепер становлять півбільйона долярів.

У СВІТІ

УРЯД ПРЕМ'ЄРА ВІЛЬСОНА ДІСТАВ ЗНОВУ ВЕЛИКУ ПЕРЕМОГУ В ПАРЛЯМЕНТІ, який ухвалив запропонований урядом закон про замороження платень і цін. Відношення голосів було 277-225. Ліві лейбуристи, які невдоволені економічними обмеженнями уряду, стримались від голосування в першому голосуванні. Рільничі робітники — не зважаючи на замороження платень — вимагають всеодно підвишки заробітків; це найнижче платні робітники й уряд може піти назустріч їхнім вимогам.

ПРЕМ'ЄР МІНІСТРІВ ЯПОНІЇ ЕЙСАКУ САТО заявив, що Японія і надалі підтримує членство китайської Формози в Об'єднаних Націях. На думку Сато це було би нечесно позбавити членства в Об'єднаних Націях національний Китай і віддати його комуністичному Китаєві. Вже в осені відбудеться нова сесія Організації Об'єднаних Націй і знову на порядку дня буде пропозиція прийняти комуністичний Китай до цієї міжнародної організації.

НІМЕЦЬКИЙ КАНЦЛЕР ЛЮДВІҐ ЕРГАРД заповів економічні і фінансові реформи для стабілізації економіки Німеччини. Заява Ергарда прийшла після повідомлення про те, що сталева індустрія має бюджетовий дефіцит в цьому році на суму 5.5 більйона марок (1.3 більйона долярів). Ергард говорив, що Німеччина не може обійтися без нових законів в ділянці фінансів, щоб могти втриматись на світовому ринку

НОВИЙ УРЯД В НІҐЕРІЇ ПРОГОЛОСИВ АМНЕСТІЮ ВСІМ ПОЛІТИЧНИМ В'ЯЗНЯМ. Після однотижневої військової револьти створився новий уряд полковника Якубу Ґовона, який заявив, що не думає про розподіл Ніґерії на окремі частини окремих племен. Доля попереднього голови уряду генерала Джонсона Аґуї-Іронзі далі невідома. Він належав до племени Ібу. Ґовон належить до племени Гавса і має підтримку племени Ірубу.

ПАКІСТАН ПОДВОЇВ ВІЙСЬКОВІ ЗАЛОГИ НА КОРДОНІ З ІНДІЄЮ. Про збільшення пакістанського війська в районі перемир'я в Кашмірі повідомив індійський уряд уряди ЗДА і СССР. Американські урядові чинники пояснюють, що їм невідомо про збільшення пограничних військ Пакістану.

ДЕПАРТАМЕНТ НАФТИ І КОПАЛЕНЬ В УРЯДІ ІНДОНЕЗІЇ зняв безпосередню урядову контролю з американських нафтових компаній в Індонезії. Згідно з вісткою офіційної пресової аґенції Антара дві американські нафтові компанії звільнено з державного нагляду, щоб „випрацювати нові змінені форми управління у змінених обставинах".

СХІДНЬОНІМЕЦЬКІ КОМУНІСТИ ЗАПОВІЛИ, що в наступному тижні відбудуться врочистості для відзначення п'ятих роковин існування „берлінського муру", що розділяє столицю Німеччини на дві частини. З цієї нагоди відбудеться маніфестація, в якій правдоподібно візьмуть участь і військові з'єднання. „Берлінський мур" має інше значення для вільного Заходу. За п'ять років на цьому мурі згинуло 58 осіб, ранено 54 особи, а заарештовано понад 2.200 осіб. Усі вони намагалися вирватися з „червоного раю" у вільний світ.

Палата схвалила більшістю одного голосу компромісову поправку в справі мешкань

Вашінґтон. — 3-го серпня Палата Репрезентантів більшістю одного голосу схвалила компромісову поправку до законопроєкту про охорону громадянських прав, згідно з якою коло 60 відсотків приватних домів не підлягали б законові і не мусіли б винаймати мешкання неґритянському населенню. Ця поправка врятувала цей пункт законопроєкту, хоч і більшістю тільки одного голосу, бо ,за' голосували 180 конґресменів, а ,проти' були 179. Цю поправку врятував своїм голосом конґресмен Ричард Боллінґ, який був предсідником під час голосування. Дальше голосування Палати відкладено до 4-го серпня, коли мають вирішити проєкт, щоб скреслити цілий той пункт в урядовому законопроєкті про охорону громадянських прав, який відноситься до скасування расових обмежень при продажу домів і винаймі мешкань. В четвер має бути поіменне голосування, і тоді конґресмени будуть обережні, як голосувати в цій дразливій справі, щоб не наразитися своїм виборцям.

Сталеві корпорації збільшують ціни на сталь

Вашинґтон. — 3-го серпня дальші дві сталеві корпорації Армко і Джовнс енд Лолін повідомили про те, що збільшують ціни на сталеві продукти на 2.1 відсотка. У вівторок 2-го серпня це зробила Компанія Інленд Стіл. Це є перше збільшення ціни на сталеві продукти від 1963-го року. Подорожчання сталевих матеріялів напевно спричинить збільшення цін на ті товари, які продукуються зі сталі. Сподіваються, що й інші сталеві корпорації збільшать ціну на сталеві матеріяли. Досі Уряд президента Джансона не зайняв ще публічного становища до збільшення цін на сталеві матеріяли, хоч в попередніх подібних випадках Уряд негайно діяв, бо не хотів допустити до збільшення інфляційного тиску. Але Уряд діє поза кулісами і висилає депеші до більших сталевих корпорацій, але досі корпорації не потвердили цього факту, а Уряд не повідомив про зміст цих депеш. Коли всі інші сталеві корпорації збільшать ціни на сталь, тоді напевно подорожчають всі ті товари, які продукуються зі сталі.

Проголошено нову „Постанову про піст" в Українській Католицькій Церкві

Едмонтон. — „Українські Вісті", орган Едмонтонської Української Католицької Єпархії, подають в числі за 28 липня, що нова „Постанова про піст" в Українській Католицькій Церкві була оголошена офіційно у „Благовіснику Верховного Архиєпископа". Згідно з цією постановою у всіх єпархіях та екзархіях Української Католицької Церкви обов'язують такі правила про піст: м'яса не вільно їсти в усі п'ятниці цілого року, за винятком т. зв. загальниць і за винятком тих п'ятниць, коли випадає Господній або Богородичний празник; у Великий піст не вільно їсти м'яса в кожну п'ятницю, першого дня Великого посту і у Страсну п'ятницю не вільно їсти м'ясних і молочних страв; у навечер'я Різдва і Богоявлення, у свято Воздвиження Чесного Хреста і в свято Усікновення св. Івана Хрестителя не вільно їсти м'яса; того дня дозволена одноразова повна їжа з додатковими покріпленнями. Закон про піст не обов'язує дітей, які ще не закінчили 14 року життя; людей, що закінчили 59 років життя; недужих, матерей і тих, що „через прийняті на себе обов'язки не розпоряджають вповні своєю особою". На випадок потреби єпископи, а також парохи і сповідники можуть давати „ширші звільнення в дусі нашого обряду".

Ляйтенант Олег Коропей відзначений за геройство у В'єтнамі

З доручення Президента ЗДА Линдона Б. Джансона, українського юнака Олега Коропея, другого ляйтенанта Американської Армії, який минулого року закінчив військову академію у Вест Пойнті відзначено Медалею Бронзової Зірки за геройство під час воєнної акції у В'єтнамі. Ляйтенант Коропей відзначився цим геройством під час акції, що мала назву „Маїле" в дні 3-го травня ц.р. та під час якої він був поранений. Того дня розвідчий відділ його військової частини попав у комуністичну засідку. Коли ж про це повідомлено головну кватиру бази, ляйтенант Коропей з мінімальною витратою часу вирушив на чолі своєї чоти на відсіч оточеного в засідці відділу та з нараженням власного життя стягнув на себе вогонь комуністів, щоб в той спосіб могти з більшим успіхом скерувати скорострільний вогонь власного відділу на оборону загроженого розвідчого відділу. Під час битви ляйтенант Коропей був поважно поранений- але він, не зважаючи ані на власну кров, ані на біль особисто керував акцією і сам допомагав усувати з поля бою вбитих і поранених. Його швидка і рішуча акція та особиста відвага врятували не тільки загрожений розвідчий відділ, але й життя багатьох інших вояків, що могли впасти жертвою комуністичної атаки

Ляйтенант Олег Коропей

після ліквідації американської стежі.

Ляйтенант Олег Коропей, син відомих і заслужених наших громадян, членів УНСоюзу д-ра Осипа й д-р Ольги Коропей з Ровд Айленду, належить уже до тієї нашої наймолодшої генерації, що виросла й виховалася на американській землі, але в українському дусі. Своє патріотичне домашнє виховання він загартував на „Вовчій Тропі", пластовому таборі в Іст Четґемі, а темою його ґрадуаційної промови в середній військовій школі в Бордертавні в Ню Джерзі було: „Україна, країна моїх батьків".

Американські літаки знову бомбардували невтральну зону

Сайґон. — Великі американські бомбовики Б-52 заатакували знову бомбами в середу, 3-го серпня, військові споруди ворога в невтральній зоні між Південним і Північним В'єтнамом. Це вже третій бомбовий налет американських літаків на цю зону, яка згідно з Женевською угодою з 1954 мала бути вповні демілітаризована і яку використовують тепер комуністи для інфільтрації до Південного В'єтнаму. Майже 10 тисяч піхотинців перевезено гелікоптерами в околицю долини Дранґ, де розташувались чотири північнов'єтнамські полки. Дуже активними були з'єднання в'єтконґу в околицях Сайґону. Камбоджа висунула обвинувачення, що два американські бойові бомбардувальники типу Ф-105 налетіли на пограничне село в Камбоджі і ракетною збросю забили щонайменше три особи. Камбоджа заповіла офіційне слідство в цій справі. Як подає камбоджська пресова аґенція, свідками цього налету були члени Міжнародної Контрольної Комісії, закордонні кореспонденти і військові аташе кількох амбасад.

Уряд Таї пропонує скликання азійської мирної конференції в справі В'єтнаму

Банґкок. — Міністер закордонних справ королівства Таї Тганат Коман виступив під час конференції міністрів закордонних справ південно - азійських справ Таї, Маляйзії і Філліпін, з пропозицією, щоб ці держави започаткували заходи в справі мирної полагоди воєнного конфлікту у В'єтнамі. Таґан Комн заявив що уже прийшов час, щоб азійські держави взяли рішення щодо своєї долі у свої руки, замість залишати її на вирішення чужосторонніх держав. Разом із цим згаданий міністер пропонував, щоб приєднати до мирової акції в справі В'єтнаму Японію, Індонезію й інші країни Азії та світу і зорганізувати окремий азійський „Комітет в справі миру".

Верховний Совєт „переобрав" Косиґіна на прем'єра і Підгорного на „президента"

Москва. — Верховний Совєт СССР, що складається із Совєту Депутатів і Совєту Національностей СССР, „переобрав" підчас свого засідання у вівторок 2 серпня ц. р. Алексєя Косиґіна на прем'єра, тобто, на голову ради міністрів СССР і на другий день „обрав" свою нову президію під проводом дотеперішнього голови Президії Верховного Совєту Миколи Підгорного. Перед обранням прем'єра Алексєй Косиґін зголосив „резиґнацію" свою й очолюваного ним уряду, після чого — на пропозицію Леоніда Брежнєва, генерального секретаря компартії Совєтського Союзу, — „обрано" на нового прем'єра знову ж таки Алексєя Косиґіна. За „вибором" Косиґіна голосували усі присутні на сесії Верховного Совєту депутати в кількості 1.517. Ні один із депутатів не голосував проти і також ні один не утримався від голосування. Подібна процедура повторилася на другий день, в середу 3 серпня, під час „вибору" нового „президента", що ним знову ж на пропозицію компартії одноголосно „обрано" Миколу Підгорного. Того ж дня на пропозицію прем'єра Косиґіна „переобрано" в незміненому складі дотеперішню раду міністрів СССР, додаючи тільки двох нових міністрів для обсади новостворених міністерств виховання і поліції, чи пак охорони публічного порядку. „Обрано" також 12-членну Президію Верховного Совєту.

Косиґін атакує „кримінальну аґресію" ЗДА, Верховний Совєт погрожує висланням „добровольців" до В'єтнаму

Москва. — „Обраний" знову на прем'єра ради міністрів Совєтського Союзу Алексєй Косиґін виголосив на засіданні Верховного Совєту в середу 3 серпня ц. р. велику „програмову" промову, в якій зокрема гостро засуджував „кримінальну аґресію" ЗДА у В'єтнамі, заявляючи при цьому, що Совєтський Союз рішений „допомогти північнов'єтнамському народові викинути по змозі якнайскоріше американських окупантів із в'єтнамської землі". Згідно із заявою Косиґіна, „кримінальна аґресія" ЗДА поширюється вже на Ляос і Камбоджу і може стати безпосередньою загрозою для всього світу. Не зважаючи на це, Косиґін підкреслив, що Совєтський Союз далі обстоюватиме „коеґзистенцію" і діятиме з розвагою та спокійно, щоб не спровокувати себе на загострення міжнародної ситуації чи й навіть на „гарячу війну". Водночас із цим Косиґін таврував провідників комуністичного Китаю за їхні наклепи про здогадну „колляборацію" Совєтського Союзу із З'єднаними Державами Америки, якими то наклепами Пейпінґ допомагає мовляв, видатно американським „аґресорам" у В'єтнамі. Після промови Косиґіна Верховний Совєт прийняв окрему, запропоновану представниками компартії, резолюцію, в якій підтримується рішення держав Варшавського Пакту про їхню готовість післати військо до Північного В'єтнаму, якщо його уряд звернеться за такою допомогою. В цій резолюції стверджується, що Совєтський Союз і „совєтський народ" готові вислати добровольців для боротьби з американськими аґресорами у В'єтнамі.

Помер Казімєж Баґінський

Фінікс, Арізона. — Тут помер польський політичний діяч Казімєж Баґінський який розпочав свою діяльність перед першою світовою війною. Разом з пізнішим маршалом Польщі Юзефом Пілсудським Баґінський вів диверсійні загони проти окупаційної російської армії. Був творцем селянської партії „Визволєнє". За уряду Пілсудского був послом до сойму. Підчас реакційного уряду був висланий до концентраційного табору у Бересті, як також засуджений на два роки в'язниці. Разом із іншим польським селянським діячем Вітосом виїхав під кінець 1930 закордон на еміґрацію і повернувся до Польщі щойно напередодні другої світової війни.. Знову брав участь у визвольній боротьбі польського підпілля, а в 1945 був засуджений у Москві за провідництво визвольною акцією. 1947 Баґінському вдалось втекти і він поселився у ЗДА, продовжуючи працю для визволення Польщі.

У Північній Дакоті відзначено Тиждень Поневолених Націй

Бісмарк, Н.Д. — Вiзначування таких подій як Тиждень Поневолених Націй, з огляду на розпорошеність наших людей на великих просторах стейту зправила проходить відмінно від традиційних демонстрацій, які відбуваються у більших наших скупченнях на Сході ЗДА. У місті Бісмарку знову, заходом голови стейтової Філії УККА д-ра Антона Жуковського, проведено відзначення Тижня Поневолених Націй, а саме: у наших церквах в неділю 24-го липня відбулися спеціяльні Богослужби на цю інтенцію. За його ж старанням це відзначення проведено в американських радіо, телевізії і пресі. Таким способом у цім відзначенні брав участь цілий стейт. Для радіо-телевізійних стацій д-р Жуковський випозичив з Університету Джорджтавн у Вашинґтоні, Д.К., програму-панель, записану на звуковій стрічці, на якім виступали: проф. д-р Лев Добрянський, підполковник Армії ЗДА Ф. Корсо, американський журналіст Франк Ван дер Лінден і модератор з НБС В. Фаннінґ. Цю програму надали кілька радіо-телевізійних стацій у стейті Норт Дакоти. Д-р А. Жуковський спільно з п. Степаном Глебічуком, заступником голови Філії УККА, виготовили і розіслали до всієї американської преси в стейті пресове повідомлення про Тиждень Поневолених Націй, що його в скороченню поміщено за посередництвом пресової аґенції АР майже у всіх щоденниках Північної Дакоти. Також за стaранням д-ра Жуковського католицький тижневик The Wanderer у Ст. Пол, Мін., передрукував в цілості статтю з „Українського Квартальника" проф. Л. Добрянського під заг. „Традиційний Тиждень Поневолених Націй" Така акція Філії УККА мала не тільки моральний широкий успіх; американський католицький священик о. Джордж Болте з Наполеон, Н. Дак. переслав на руки д-ра Жуковського $25.00 на покриття видатків, зв'язаних з відзначенням Тижня Поневолених Націй.

У Вінніпеґу йдуть заходи для створення окремої радіостації для національних груп

Вінніпеґ. — Як повідомляє едмонтонський тижневик „Українські Вісті" в числі з 28 липня ц.р., вже від довшого часу говориться серед різних національних груп Вінніпеґу про те, що радіостація, де можна б користуватися різними мовами, побіч англійської і французької, багато причинилася б до вияву культурних вартостей складових елементів канадійської спільноти. Недавно оформився окремий комітет, а його офіційним речником став Марко Смеречанський, колишній посол до провінції та відомий підприємець та бизнесмен. До комітету входять ще такі відомі особистості Вінніпеґу, як Ерна Гартман, д-р Едвард Колсон та інші. Є там теж і дружина посадника міста Вінніпеґу п-і Елва Дзюба. Керівником нової стації мав би стати Казимир Станьчиковскі, дотеперішній керівник подібної радіостації в Монтреалі. Організатори майбутньої радіостації наголошують, що вона не буде конкуренційним підприємством для існуючих у місті радіостацій. Вона була б тільки засобом культурного вияву мозаїчної спільноти Вінніпеґу й околиць. На цьому терені живе бл. 60,000 українців. Жидів, поляків і німців є стількиж само або й більше. Справа цієї радіостації має вирішитися у вересні цього року.

Не вдалося врятувати старий будинок Метрополітенської Опери в Ню Йорку

Ню Йорк. — Окрема комісія, яку був найменував посадник Ліндсей для рятування старого будинку славної Метрополітенської опери, повідомила 3-го серпня, що їй не вдалися її змагання, і вона припинила свою діяльність. Представник комісії заявив, що вона не може довше протиставитися тому, щоб той мешканевий концерн, який винаймив старий будинок опери, не розбиряв цієї історичної мистецької будівлі та на її місці не будував 40-поверховий модерний будинок, призначений на всякі бюра. Мейор Ліндсей висловив глибокий жаль із того приводу, що не знайдено серед суспільства стільки підтримки, щоб можна було зберегти старий будинок опери, в якому могли б були відбуватися різні мистецькі імпрези в цьому восьмимільйоновому місті. 83-річний будинок опери буде знищений, бо опера перейшла до нового приміщення в Центрі Лінкольна. Остання вистава в старому будинку була 16-го квітня ц.р.

МИШИҐЕНСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ ВІДЗНАЧИВ УКРАЇНЦЯ

Дітройт. — З-поміж 180 тисяч вихованців Мишиґенського Стейтового Університету, ця інституція вшанувала п'ятьох із них грамотами „Визначних Алюмнусів" за незвичайні осяги у різних ділянках людських змагань. Одним з них був Іван І. Корний, український адвокат та віце-президент „Коммонвелт Банку", активний і серед американців і серед українців, який завдяки Марусі Е. Бек, радній міста Дітройту, став членом Виборчої Комісії міста Дітройту та членом Леґіслятури повіту Вейн. На фото: Віце-президент З'єднаних Держав Америки Гюберт Г. Гомфрі (перший справа), який брав участь у церемонії; д-р Джан А. Генн, (перший зліва), президент університету та три відзначені, між ними (другий справа) Іван І. Корний.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.

Статті підписані їх авторами; не мусять відповідати становищу редакції.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Русифікація Львова

Насильна русифікація, запланована московсько - большевицькою колоніяльною політикою, проходить в Україні десятиліттями. На останньому, XXIII з'їзді КПСС партійний секретар знову підкреслив, що мовляв, у совєтській країні постійно відбувається процес скріплювання єдности народів. Як виглядає ця єдність ми знаємо, а засобом для „з'єднування" є давновідома русифікація, яку започаткували ще царські колонізатори, а продовжують і підсилюють совєтські. Національні мови витискає в кожному національному суспільстві російська мова, що стала тим „об'єднуючим чинником", який має перетворити всі підсовєтські народи в один. Уже тепер не говорять в СССР про окремі народи, а говорять лише про „совєтський народ". Зрозумів це навіть французький президент де Ґолль, який під час відвідин у Києві вигукнув по-російськи три гасла: „хай живе Україна," „хай живе Київ" і „хай живе совєтський нарід". Назва України — це назва території, але про український нарід в Україні говорити не вільно.

Про русифікаційний процес свідчать самі володарі Совєтського Союзу у своїх промовах і звідомленнях. Найприкріше, що в тому процесі допомагають їм таки свої поплентачі. Ось недавно газети з України принесли статтю голови виконавчого комітету Львівської обласної ради депутатів трудящих Семена Стефаника, який вихвалює „досягнення" Львова і Львівщини за панування московсько - большевицького режиму. Стефаник каже, що воєнне спустошення у самій тільки Львівщині принесло втрат у висоті 700 мільйонів карбованців. Але за короткий час Львівщина спромоглася стати великим індустріяльним краєм. Стефаник перераховує нові промислові підприємства у Львові, зокрема автобусний завод, фабрику жарівок і телевізорів, мешканеве будівництво.

Та не сама промисловість Львова і Львівщини в осередку уваги Стефаникової статті. В совєтській країні на першому місці політика, і в статті на першому пляні політика. Вираховуючи всі дійсні і недійсні досягнення Львова і Львівщини, Стефаник заявляє, що — „сталося чудо". Він додає, що це чудо не випадкове. Його не доконали ні мешканці Львова, ні навіть мешканці України, бо — „без думкою львівського „ґавляйтера" з ласки Москви — „без допомоги народів Союзу, особливо російського, наші успіхи в господарському і культурному будівництві були б просто немислимі." Стефаник подає, що вже в перших п'ятьох післявоєнних роках у Львів стягнено 16 тисяч робітників з усіх кінців Совєтського Союзу (тепер є їх в області понад 300 тисяч). І саме оці зайди спричинили економічне і культурне „чудо" у Львові і на Львівщині. Нічого не міг зробити сорокамільйоновий український нарід.

Львів, який віками вів боротьбу за українське обличчя, тепер русифікується. Стефаник каже, що в часи польської окупації були у Львові тільки три українські гімназії. Але були. Тепер нема ні одної гімназії, в якій українські діти могли б пізнавати правдиву історію свого народу і виховуватись в українському національному дусі. Львівщина має 13 високих навчальних закладів. Але чому не подає Семен Стефаник, що мовою викладів у тих закладах є переважно російська, що наукові дисертації пишеться здебільша російською мовою.

Стефаник каже, що „кожний, хто приїжджає до нас з капіталістичних країн, не може приховати свого здивування" з тих усіх досягнень у Львові і на Львівщині. Це правда, вони дивуються, і про це розказують усі ті туристи, що побували у Львові і на Львівщині. Вони дивуються, як то за такий короткий час Львів, де перед війною не можна було почути слова по-російськи, бо не було там росіян, зрусифікувався. Семен Стефаник не пройшов перед війною революційної комуністичної школи. А ось старий випробуваний комуніст — румунський партійний секретар Чаушеску говорить інакше. Він в очі спершу Хрущову, а потім і Косиґіну заявив, що не російські війська визволили Румунію, а — румунські, що не російською допомогою відбудовується Румунія, а працею румунського робітника, а роля Росії в Румунії тільки в тому, щоб використовувати країну для своїх імперіялістичних цілей. І Чаушеску випросив росіян із Румунії.

Це — проста мова для простих і зрозумілих справ, які не потребують пояснень Стефаниковими „чудесами". Стефаник знає також про дійсну причину здивування туристів, які прибувають із Заходу. За звідомленнями зі Львова один із таких туристів, та ще й „прогресист", побачивши всі ті московські „чудеса", вигукнув із вікна автобуса до натовпу людей, що прийшли помахом руки попрощатися з туристами: „Люди, не будьте рабами!"

ПРИБУТКИ АМЕРИКАНЦІВ І ВАРТІСТЬ ДОЛЯРА

Довший час говориться в Америці про інфляцію і про зменшення вартости доляра. Протягом лише останнього року кошти прожитку зросли на 2.5 відсотка, а в попередніх десятьох роках — 1956-1966 — інфляція знецінила доляр на 16 відсотків. Деякі економісти передбачають ще швидший темп інфляції, і тому сподіваються ще більшого обниження вартости американської валюти. Тим часом ціни підвищуються майже на всі товари щоденного вжитку.

Але треба поглянути й на те, як протягом останніх десятьох років зростали заробітні платні американців, і в якому відношенні цей зріст стояв до знецінення доляра.

Зіставлення прибутків і видатків американських родин у 1956 - 1966 роках свідчать про те, що прибутки збільшуються у швидшому темпі, як видатки. Вартість доляра, як згадано вище, обнизилась на 16 відсотків. Отже, щоб її зрівноважити, американська родина мусить у 1966-му році заробити на 20 відсотків більше, бо від 1956-го року підвищено також усякі податки та вплати до системи соціяльного забезпечення.

Перед нами довгий стовпець дійсних прибутків американських родин, які складаються з чоловіка, жінки і двоїх дітей. В цих прибутках уже враховано збільшені кошти прожитку, податкові відтягнення та вплати до соціяльного забезпечення.

Оцей стовпець цифр свідчить про те, що дійсні прибутки цих родин від 1956 до 1966-го року збільшилися, і то деяні майже на половину.

Але цей стовпець прибутків показує, що на інфляції втратили тільки ті особи, які живуть із пенсій соціяльного забезпечення. Наприклад, прибутки вдів зменшилися протягом десятьох років на 2.8 відсотка, а прибутки пенсіонованих робітників і робітниць — на 3.9 відсотка. Це сталося тому, що незначне підвищення пенсій не зрівноважує збільшення коштів прожитку.

А тепер погляньмо на те, як зросли дійсні прибутки, окремих категорій американських громадян.

Найбільше — на 47 відсотків — зросли від 1956-го року прибутки великих фармерів, хоч число фарм в останніх десятьох роках значно зменшилося, бо власники малих фарм не могли астоятися при новій технології і не мали засобів на закуп нових машин. А проте, фармери не мають ще й тепер таких прибутків на всіх членів своїх родин, як промислові робітники.

Прибутки урядових працівників зросли на 35.9 відсотка, бо Уряд дуже часто збільшує їм платні, стараючись притягнути до урядової служби якнайздібніших осіб. 18-го липня Президент підписав новий закон про збільшення платень урядових працівників на 2.9 відсотка.

Загально вважають, що платні вчителів дуже низькі, але статистика показує, що в останніх десятьох роках вони зросли на 30.8 відсотка.

Пенсії ветеранів підвищено на 31.6 відсотка, автомобільні робітники заробляють тепер на 30.7 відсотка більше, як десять років тому. Дійсні прибутки телеграфічних працівників збільшилися на 26.5, телефонічних — на 24.3, авіяційних — на 23.4, робітників у м'ясній промисловості — на 22.6, будівельників — на 22, тютюнових працівників — на 20.2 відсотка.

Дійсні прибутки механіків, фармерських робітників, текстильних, хемічних, робітників у паперовій промисловості, сталеварів і нафтовиків від 19 до 16 відсотків більші в порівнянні з прибутками 1956 року.

Продавці, металісти, працівники взуттєвого промислу банкові службовці та цілий ряд інших категорій службовців мають тепер на 10 - 15 відсотків більші прибутки.

Отже, зменшилися від 1959 року дійсні прибутки лише вдів - пенсіонерок — на 2.8 відсотки і пенсіонерів системи соціяльного забезпечення — на 3.9 відсотка.

Хоч інфляція надщербила вартість доляра, велика частина американських родин покищо не турбується тим, що ціни на товари щоденного вжитку зростають, бо вони мають більше долярів і можуть навіть збільшувати свої ощадності в банках. Та коли б інфляція прибрала швидший темп, то ці родини відчули б загрозу для свого нечуваного досі в історії цієї країни добробуту.

Покищо інфляцією журяться лише ті категорії громадян, які живуть з пенсій соціяльного забезпечення, бо їхні дійсні прибутки зменшуються.

Президент Джансон обіцяє в наступному році добитися збільшення пенсій соціяльного забезпечення.

Молоді злочинці турбують Францію

Париж. — Французьке міністерство для справ молоді і спорту подало до публічного відома, що поважно зростає число молодих злочинців у Франції. Згідно з цим повідомленням, десять років тому було у французьких в'язницях 500 молодих злчинців, а тепер є їх аж 4,500. Перед десятьма роками річне навантаження поліції проступками молодих французів було 15 тисяч справ, а тепер цих справ є понад 45 тисяч. Міністер для справ молоді і спорту Франсуа Міссофе заявив, що цей зріст молодечої злочинности вимагає негайних засобів боротьби з цим явищем. Суспільні працівники виявляють, що причиною зросту злочинности є масовий наплив до міст, де нерозв'язані мешканеві проблеми. Злочинці виходять із так званих „нетрів", де існує поважна недостача відповідних помешкань. Злочинці найчастіше є жертвами розбитих подруж. Авто стало у великій мірі причиною нових злочинів французької молоді. Майже 80 відсотків засуджених — це ті, які замішані у крадіжку авт.

Микола Ю. Богатюк
Університет Вірджінії

АВТОМОБІЛЬНА ПРОМИСЛОВІСТЬ СССР І ЗАХІДНЯ ТЕХНОЛОГІЯ

I

Вправді, ще перед 1910 р. у Москві було понад 500 автомобілів, здебільша імпортованих, а в 1913 р. загальне їх число добігало цифри 8,800, і царська Росія могла чванитись, що вона була спроможна продукувати власні автомобілі без чужинецької технічної допомоги. Проте, большевики впродовж першого десятиріччя „диктатури пролетаріяту" марно намагалися зорганізувати власну автомобільну промисловість і передали цю справу чужинецьким компаніям.

Уже в 1912 р. московська фабрика БІЗ випускала річно 250-300 автомашин, а в роки першої світової війни продукцію її навіть збільшено. На початку 1917 р. цю фабрику почали устатковувати американською машинерією, однак цієї справи не закінчили з причини вибуху революції. У 1921-му році большевики передали цю фабрику під заряд червоної армії, де, з німецькою допомогою, почалось виробництво панцерних возів; наприкінці 1921 р. її загальна продукція становила два панцерні вози на місяць.

Декілька років пізніше почато продукцію автобусів, і комуністична пропаґанда голосно заговорила про „величезні успіхи". В рр. 1928-29, на основі договору з італійською фірмою Фіят, почали виробляти в СССР вантажні автомашини. Також випродукувано невелике число танків, скопійованих із британських прототипів. Друга автомобільна фабрика, АМО, устаткована американськими машинами та спроможна затруднювати 6,000 робітників, була закінчена в 1917 р. Впродовж 1919-21 рр. вона виконувала виключно ремонтні операції.

Не зважаючи на те, що після революції комуністи мали дві добре устатковані фабрики, вони вперто твердять, що в царській Росії таких фабрик не було. Українська Радянська Енциклопедія повторює за Москвою, що „в дореволюційній Росії власної автомобільної промисловости не було" і випуск перших ваговозів зорганізовано щойно в 1924 р. на заводі АМО в Москві, а в кінці першої п'ятирічки — на заводах ЗІЛ в Москві та Горьному.

Декілька років існувала в СССР французька фабрика автомобілів Сітроен, але її кінець - кінцем „націоналізовано".

До 1929 р. фабрика АМО виготовляла ваговози, однак багато менше, ніж заплянованих 2,000 на рік. В 1929 р. її продукцію реорганізовано, внаслідок договору про технічну допомогу з американською фірмою А. Дж. Брандт.

У 1925 р. в СССР було менше, ніж 16,000 автомашин, з чого тільки 10,000 були в ужитку. В той час почалися також переговори з американськими фірмами Форд, Дженерал Моторс та Студебейкер.

У першій редакції першого п'ятирічного пляну, що його проєкт виготовлено ще в 1925 р. і постійно змінювано аж до 1929 р. із-за хаосу, спричиненого „соціялістичним будівництвом" (плян на 1925/26 — 1929/30 замінено пляном на 1926/27 — 1930/31, далі на 1927/28 — 1931/32 і нарешті пляном на 1928/29 — 1932/33), згадується про виробництво 3,500 автомашин на рік, що гостро критикувалось В. Осінським, директором Центрального Статистичного Управління, який домагався річної продукції у висоті 100,000 штук.

31-го травня 1929 р. підписано з фірмою Форда чотирирічний договір на закуп автомобілів та запасових частин вартости 30 млн. дол. при чому Форд погодився давати СССР допомогу дорадчого характеру при будуванні автомобільної фабрики у Нижньому Новгороді (тепер Горький). Запляновано на 1929/30 продукцію 6,000 автомобілів (виготовлено тільки 2,969), на 1930/31 — 24,000 (4,115), на 1931/32 — 48,000 (13,942) і на 1932/33 — 96 - 100,000 (виготовлено 34,794).

Фірма Форда погодилася також збудувати фабрику масової продукції автомобілів. Почато монтажем автомобілів з частин, імпортованих із-за кордону, для чого Форд збудував тимчасову фабрику, спроможну складати 10 - 12 тисяч штук річно.

Договір з Фордом передбачав передання Москві докладних технічних плянів, робочих проєктів та моделів для фабрики, спроможної продукувати 100,000 авт річно. Форд передав большевикам усі права на виготовлення, продаж та використовування всіх своїх моделів та машин, як також зобов'язався вчити совєтських інженерів у своїй фабриці в Дітройті. На допомогу собі Форд запросив Остін Ко. з Клівленду. Її договір з Москвою оцінюють на 30-40 млн. дол.

В 1934 р. всіх фордівських працівників вислано з СССР до ЗДА, проте за 11 років тривання договору Форд заробив принаймі 20 млн. дол.

У 1934 р. вже всі автомобільні частини, вправді дуже низької якости, виготовлялось в самому СССР. Пізніше агентам фірми Форда пощастило здобути один із совєтських автомобілів, що їх наприкінці 1930-их рр. експортовано до Туреччини, і в Дітройті його розібрали на частини. Тоді стверджено, що він був точною копією оригінального фордівського моделю, річна продукція якого в 1938 р. становила 84,000 штук.

Автомобільна промисловість СССР є яскравим прикладом старанно заплянованого і калькульованого, повільного й поступового здобування західньої технології при мінімальних витратах. Хоч Форд заробив на продажі автомобільних частин 30 млн. дол., він давав Москві задарма безцінної вартости технічну допомогу. Зокрема, технічна допомога у виробництві гумових обручів, осей, кулькових вальниць та ін., була багатющим живом технологічного знання, зібраним большевиками.

Хоч усі автобудівельні фабрики в СССР були споруджені, устатковані і спочатку керовані західніми фірмами, Москва весь час поширює міт про те, що спроєктували, збудували та вели їх виключно комуністи.

В довоєнний період Україна не мала своєї автомобільної промисловости. Щойно після другої світової війни побудовано нові фабрики в різних частинах СССР, в тому числі й ряд підприємств автомобільної промисловости у Львові та Одесі, а згодом і в Запоріжжі та Кременчуку. Ось деякі дані про продукцію вантажних і осо-

(Продовження на стор. 4-ій)

Леся Лисак

„НА ВЛАСНИХ НОГАХ"

Чи не кортить вас часом літньою порою, коли ви опинястесь за містом або в якомусь парку, скинути черевики і . . . походити по траві босоніж? Проте, здається, ви рідко коли піддастесь цій химерній забаганці. Поперше — тут, в Америці, ніхто босоніж не ходить. Подруге — вам, поважній людині, це якось не личить (чому „не личить" — ви, правду кажучи, самі не знаєте). Потрете — і чи не найважливіше — тепер, коли ви скинете черевики й почнете ходити босоніж, вам заболять ноги, бо вони вже не ті, що були колись. І справа зовсім не в тому, що тепер ми трохи старші. Справа в чомусь іншому: ми вже . . . відвикли ходити пішки, не то босоніж . . .

Ви, напевно, читали той розділ прекрасної книжки нашого знаного письменника про „босі ноги". Його теж охопило бажання відчути під ногами землю — ностальгія за рідними дорогами, полями, що колись були такі дорогі . . . І цей розділ, напевно, пригадав вам багато дечого з ваших дитячих років, коли ви радісно бігали по травах, і коли вам навіть не снилося, що багато років пізніше їздитимете своїм автом . . . Роки, коли вам здавалося, що ваші власні ноги занесуть вас всюди, куди треба.

Можливо, що, прочитавши цих кілька рефлексій, ви поблажливо всміхнетеся й подумаєте: „А це що знов за міркування? Адже тепер, на щастя, ходити пішки нема потреби. Якщо навіть у вас нема авта, то до ваших послуг завжди є автобус, залізниця, підземка чи літак. Ну, скажіть — хто б ішов тепер, скажім, з Брукліну на „давнтавн"? Це ж смішно. Смішним воно перестає бути хіба тоді, коли і автобуси і підземки страйкують, а вам треба дістатися щодня до праці. Тоді ситуація стає катастрофічною. Ви маєте до вибору: або не піти до праці, або йти пішки годину-півтори. І тоді від такого маршу, що в теперішніх часах дорівнює „лагідним тортурам", вам стає моторошно. Коли ви перейдете кілька миль — вам болять не тільки ноги, але й усі м'язи. Де ж бо таке непотрібне зусилля! А колись воно не було таке страшне . . .

Пригадуєте собі, що „дома" пройти пішки милю — не цю, теперішню, а ту, стару, що мала сім кілометрів — зовсім вас не лякало? Це був такий довший „прохід". А на проходи, далеко поза місто чи в поля, ви ходили часто й залюбки. Ви йшли для приємности. На прогулянку в гори — на два-три дні — теж ішлося для приємности. Не говоримо вже про селян, що на відпуст обов'язково йшли пішки — бо хто ж би на відпуст їхав! — багато миль до Почаєва, Зарваниці, Крехова. . Йшли босоніж, черевики під пахвою або за плечима. .

Не говоримо навіть про „стару войну", що служила при піхоті і, як річ самозрозумілу, відбувала довгі марші у повному військовому виряді, який важив . . . скільки кілограмів він важив? Ані про цю „нову войну" з часів другої світової війни, що коли не було чим, маршувала, маршувала на захід? Або про дітей — тих, у шкільному віці, які зовсім не знали про таке диво, як шкільний автобус, що кожного ранку завозить з хати до школи. До школи йшли — чи дощ, чи сніг, чи болото — і ніхто цим не переймався. Ані діти, ані навіть турботливі батьки. Власне кажучи, ноги в дітей були на те, щоб ходити і бігати.

Варто б тільки згадати того колишнього працівника на „народній ниві", того „відпоручника" сільськогосподарської, кооперативної жіночої чи іншої організації, який мав їхати на село, а „фірманка" не прийшла . . . Коли до села було вісім-десять кілометрів, мало-хто з них довго думав, що робити: вибирався пішки — і якось доходив. Інакше робота була б не виконана.

Правда, ніхто не буде заперечувати, що ноги тоді не боліли. Боліли, але то не шкодило. І саме в цьому криється суть. Люди уважали певне фізичне зусилля за річ природню, звикали до нього — і виробляли в собі відпорність та загартованість. А це чогось варте. Хто-зна, чи ноги, які не боялися довгого маршу не мали своєрідного впливу на людину? В тому сенсі, що людина завжди могла рахувати на себе саму, на свої власні спроможності. Можливо, що народний вислів „стояти міцно на власних ногах" мав якесь відношення до внутрішньої сили людини.

Ви маєте рацію: легше, приємніше, а передусім скоріше можна заїхати кудинебудь своїм автом чи навіть автобусом. Зрештою — живемо в добі поступу, коли ніхто вже не вибирається в далеку дорогу пішки. Проте, коли ваша дитина „вірить" виключно у ваше авто, порадьте їй, щоб час від часу пройшлася. Хто-зна, чи пара видержливих ніг, таких, як колись наші, не пригодиться в майбутньому. Бо навіть у країні, де ходити пішки є „смішним анахронізмом" — варто стояти міцно на власних ногах. . .

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

ЛУКА ЛУЦІВ

ІВАН ФРАНКО — БОРЕЦЬ ЗА НАЦІОНАЛЬНУ І СОЦІЯЛЬНУ СПРАВЕДЛИВІСТЬ

(46)

„Довгі літа я мав спосібність придивлятися тій страшенній експлуатації, що, мов зараза, шириться щораз дальше, росте із зростом нужди і недостатку в народі, мав я спосібність оглядати й немало сумних-сумних наслідків її. Не говорю уже о жителях самого колишнього села Борислава, що з малими виїмками майже всі пішли по жебрах. Борислав висисає вздовж і вшир всі сусідні села, пожирає молоде покоління, ліси, час, здоров'я і моральність цілих громад, цілих мас" (І. Франко. Том І, Київ, 1955, ст. 403).

Ось уривок із „Ріпника":

„Баби, дівчата, молодиці, котрих із далеких сторін приганяє сюди недоля, натомивши через день груди і руки при корбі або при вибиранню лепу із киблів та воску з-поміж глини, тепер лежать покотом на холодній, дерев'яній підлозі, кулак під головою, стулені одна до одної, раз задля недостачі місця, а подруге — так буде тепліше.

Їх лиця пожовклі з нужди, їх руки немов оброслі глиною і земним воском, їх одіж, то позшиване лахміття, що ледве-ледве держиться на тілі. Старі, недугами та грижею поорані лиця, лежать обік молодих, що ще не стратили слідів красоти, хоча цвіт їх уже зв'ялила передчасна тяжка праця і нужда і розпуста" (IV, А, 32).

Головний герой цього оповідання Іван, після загибелі Фрузі, якої він відрікся, коли вона завагітніла від нього, — і сам згинув в нафтовій ямі, бо Мендель подбав про те, щоб урвалася линва при корбі, якою ріпник з'їздив в яму. Але така розв'язка в цьому оповіданні є аж в другій його редакції для збірки оповідань „Полуйка", яка вийшла в 1899 р. у Львові. В першому оформленні „Ріпник" кінчався цим, що Іван збридив собі життя в Бориславі і вернувся на село. Автори „Історії української літератури" (ст. 538) хвалять Франка за те, що він „зрозумів деяку хибність, штучність розв'язки оповідання „Ріпник", бо „село не могло сприяти моральному оздоровленню" Івана. Але в розділі про Франка в цій же „Історії" промовчується, що і герой оповідання „На роботі" покидає Борислав, як це зробив Іван із „Ріпника".

Гринь, герой оповідання „На роботі", кінчає його такими словами:

— Що, Марино? Чого така сумна сидиш? Йой, як ти змарніла! А я перше й не дивився! А що? Ходім обоє відси! Хай západеться та погань! Волимо й як бідувати, як маємо тут за нізащо здоров'я дороге тратити!" (IV, А, 26).

Тут ще треба додати, що селяни йшли на роботу до Борислава не на те, щоб ставатися постійними робітниками, або як пише згаданий Ю. Кобилецький на 52 ст. своєї праці, що вони знали, що „немає повороту з капіталістичної дійсности". Гринь із „На роботі" виразно заявляє, що він мріє про „буржуазну" господарку на селі. Він оповідає про це Задусі (нібн мітичній постаті, яка душить в ямах ріпників):

— У біді виріс я, з біди й сюди прийшов, коли ж я мав нажитися. А так, гадав, прироблю деякий крейцарице, та чень де оженюся, ну, може ласка Божа, чоловік не буде так бідити" (там же, ст. 15).

Ці слова Гриня свідчать про те, що він не зрозумів тієї „лекції політичної грамоти", про яку згадує Ю. Кобилецький (ст. 52).

У поясненнях до цих перших трьох бориславських оповідань в київському виданні з 1956 р. пишеться, що „відтворюючи психіку й мислення забитих і затурканих галицьких робітників і селян, письменник розкривав і їхню несвідомість, непорозуміння справжніх причин того лиха, що їх душило. В зв'язку з цим, на перший погляд може здатися, що в цих оповіданнях клясові суперечности іноді затушковуються показом міжнаціональних суперечностей, які органічно між собою переплітаються" (І, ст. 403).

Гадаємо, що оті „міжнаціональні суперечності" в бориславському циклі Франкової прози зовсім ясно зарисовуються, хоч автор цього не підкреслює. Визискуваними і обдурюваними були українські робітники, а визискувачами були „зайди", як їх називають місцеві селяни.

Ось один із цих місцевих автохтонів — Василь Півторак. Він „був свого часу один із найзаможніших газдів на весь Борислав. Поля в нього було достатком, худоби і хліба і шмаття, ба й грошенят готових дещо трохи найшлося. Працьовитий, ощадний, любив порядок, — тож і все йшло в його порядком і статком" (IV, А, ст. 89).

Василь Півторак вирішив сам на своєму ґрунті добувати кип'ячку. Але це йому не вдалося, хоч працював із трьома синами, бо перешкоджали йому ті „зайди", які вважали своїм монополем нафтовий промисл. В цьому оповіданні гинуть аж чотири особи: сини Михайло і Сень, мати та старий Василь Півторак. Багач той докотився до того, що став жити в корчмі, подібно, як Юра Шикманюк в оповіданні цієї ж назви. Василь став налоговим алькоголіком, і важко було його вилікувати з пиятства, хоч у цій справі допомагав і місцевий парох.

Тут варто підкреслити, що це є єдине оповідання Франка з бориславського циклу, в якому виступає український інтеліґент-священик. Цей виступ не позитивний, бо парох Борислава зовсім не цікавився нафтовою проблемою і не дораджував своїм парохіянам в цих важливих справах. Взагалі Франко не згадує про жадного українського інтеліґента, який цікавився б тим, що діялося в Бориславі у 1860-их і 1870-их роках.

Трентон, Н. Дж.

АМЕРИКАНЦІ ПІЗНАЮТЬ ШЕВЧЕНКА

Старанням та під фірмою Українського Публіцистично - Наукового Інституту відбувся 3-го квітня Концерт в честь Тараса Шевченка. Концерт, про який хоч і пізно треба згадати, був влаштований в американському, ультра - модерному приміщенні трентонського стейтового „Культурного Центру" — розкішній концертовій авдиторії, зі знаменитою акустикою і був призначений в першу чергу для американсної публіки.

Про цю оригінальну і під кожним оглядом вдалу імпрезу вже були згадки в „Свободі". Сьогодні хочеться згадати ще імена тих, які до цієї імпрези причинилися. Ініціятором її була мгр Дарія Кузик, член Управи Трентонського Відділу УПНІ, що всеціло зайнялася цією справою: виклопотанням безплатної реклями в публікаціях стейтових видань „Культурного Центру", грошевою збіркою на покриття адміністраційних видатків, що принесла $136 з добровільних пожертв місцевих українських установ і поодиноких громадян, одержанням безплатно авдиторії та складенням мистецької програми. Скільки праці та нервів коштує кожного, хто займається такими справами, знають ті, що колинебудь цим займалися. Та кінець діло хвалить. Імпреза принесла тільки користи, що вже саме це може бути найбільшою подякою для її ініціяторки та тих, що їй в цьому ділі допомагали. Завдяки знаменитій організації концерту, а ще більше завдяки виступові таких мистецьких сил як: Марта Кокольська, Володимир та Марія Цісик з Ню Йорку і Зореслава Колінко з Філядельфії, про цю імпрезу можна говорити тільки в самих суперлятивах. І так про неї висловлювалися чисельні американці та українці, що заповнили простору авдиторію майже по вінця.

Точно в 3-ій годині після обіду на естраду виступає вродлива Зореслава Колінко і гарно читає винятки з Шевченкового „Кавказу" англійською мовою. Публіка, серед якої чимало муринів, — неначе заворожена, слухає віщі слова Кобзаря України. Їй на зміну на естраді з'являється талановита піяністка Марія Цісик, яка виконує: Бориса Лятошинського — „Шевченкову Суїту опус ч. 38", Миколи Фоменка — „Великодню Ніч" та Федора Якименка — „І шумить і гуде". Розентузіязмована публіка невгомонними оплесками нагороджує виконавця. Першу частину програми закінчує Зореслава Колінко, читанням уривків Шевченкового „Сну". В перерві дівчата в народних строях роздають публіці інформаційний матеріял про Шевченка і про Україну та фотокарточки з відбиткою пам'ятника Т. Шевченкові у Вашингтоні, а на коридорах ведуться дискусії про Шевченка, Україну, українців...

В другій частині програми скрипаль Володимир Цісик, при супроводі на фортепіяні своєї дочки, Марії Цісик, виконав по мистецьки: Миколи Фоменка — „Казка бабуні" і Миколи Лисенка — „Українську Рапсодію". І знов грімкі оплески вдячної публіки і наддатки зі сторони мистецької пари. За хвилину на естраді з'являється в чудовій українській білій суконці наш словейко, Марта Кокольська, яка виконала три пісні: Юрія Мейтуса — Арію Оксани з опери „Гайдамаки", Миколи Лисенка — „Ой, одна я одна" та Андрія Штогаренка — „Якби мені черевички". Їй акомпаніювала Марія Цісик. І знов буря оплесків, і наддатки линуть з естради. Зореслава Колінко закінчує програму речитативом „Заповіту" Т. Шевченка.

Кінець концерту. Радість та гордість проявляється на обличчях української публіки... Словом: всі вдоволені роз'їздяться та розходяться по домам.

Слід було б ще додати, що естетично зроблені програмки з відбиткою пам'ятника Т. Шевченкові у Вашинґтоні та короткими поясненнями про Тараса Шевченка і авторів виконуваних точок програми в англ. мові, як також згадка про цю імпрезу в загальній програмі Культурного Центру — видання Департаменту Науки Нюджерського стейту, ще в більшій мірі причинилися до культурного рівня цієї імпрези, яку можна ставити за приклад до наслідування.

Відділ ОУА „Самопоміч"

Трентонський Відділ ОУА „Самопомочі" не пасе задніх. Завдяки теперішньому проводові з головою — Іваном Галиком, секретарем — Дмитром Шапочкою та касиром — Михайлом Волинцем, що були перевибрані на останніх Заг. Зборах Відділу 16-го квітня — праця Відділу проявляється в 3-ох напрямках: фінансове забезпечення відділу членськими внесками від 182 членів, які з жертвенною терпеливістю збирає довголітній скарбник — Михайло Волинець, а йому допомагають урядовці місцевої Кредитової К-ви „Самопоміч" з Євгеном Гецом як головою та Іваном Галиком, як скарбником у проводі. Розподіл матеріяльної допомоги українським установам, (НТШ в ЗДА одержав в мин. році із проведеної на „культурний фонд ім. Т. Шевченка" грошевої збірки $65), поодиноким потребуючим допомоги членам та постійне піклування зі сторони Відділу двома українськими захоронками в Австрії, куди Відділ кожного місяця висилає $15 та одною українською школою в Тиролю, куди крім грошей, Відділ час до часу висилає до розподілу ще й харчові та одягові посилки. При Відділі існує „Банк Крови", члени якого радо і зовсім безінтересовно жертвують свою кров потребуючим ближнім у випадках наглої потреби, а члени Суспільної Опіки разураз відвідують хворих членів Відділу по місцевих і позамісцевих шпиталях, постачаючи їм часописи, книжки та літературу. Відділ ОУА „Самопоміч" в Трентоні існує вже 15 років.

Відділ очолює по сьогоднішній день, як голова — Іван Галик. Першим головою основаної Кооперативи був ген. Павло Шандрук, а після його резиґнації від 1962 року Кооперативу очолює мґр Євген Ґец і проводить нею по сьогоднішний день.

Свято Жінки — Героїні.

Старанням 11-го Відділу СУА ім. Кн. Ольги, що працює під головуванням молодої й енергійної Оксани Микитин, б. пластунки - виховниці трентонської пластової станиці, в неділю, 24 квітня влаштовано „Свято Жінки — Героїні". На програму цього, традиційного вже щорічного відзначування пам'яті Українського Жіноцтва, що поклали свої голови нарівні з чоловіками за Батьківщину, зложилися такі точки: Доповідь про Українську Жінку — Героїню — виголосила Ніна Самокишин при співучасті рецитаторок: Віри Струк та Ольги Джамай. „Надію" — слова Лесі Українки музика Володимира Тритяка, відспівала Віра Ван-Котеловець при супроводі: фортепіяна: Марійка Гафткович, віоля: Володимир Тритяк та три скрипки: — Юрко Турчин, Олег Скрипчук і Орест Надраґа. Юрко Турчин відограв на скрипці, при супроводі фортепіяну — Марійки Гафткович: „Козаченьку, куда йдеш"? — В. Безкоровайного та „Ноктюрн" — І. Левицького. „Бердичівська ніч" — спогад засудженої українки в процесі „59" у Львові в 1941 році — відчитала Людмила Сердюк. „За Тебе, Україно" — Ст. Людкевича, „Поклін" — слова: Л. Муровича, музика: В. Тритяка та „Ми йдем вперед" — Ю. Кириченка — проспівав Жіночий Хор 11-го Відділу СУА під кер. Володимира Тритяка. На фортепіяні супроводила: Марійка Гафткович. Свято відкрима — голова Відділу Оксана Микитин.

(юко)

УСПІХИ НАШОЇ МОЛОДІ

Аня Залиба

Аня Залиба, донька Ірини і Петра Залиби з Істону, Па., одержала ступінь маґістра в Tulane University, New Orleans, La., 30-го травня ц.р.

Аня народилася у Львові, прибула до Америки з батьками 1950 р. Після закінчення середньої школи з дуже добрим поступом, вступила до Lycoming College у Williamsport, Pa., який закінчила з відзначенням (cum laude) та одержала ступінь бакалавра..

Аня плянує працювати учителькою в католицькій школі в Ню Орлінсі.

Н. Н.

Професор Іван Гвозда

проф. Іван Гвозда

В стейтовому коледжі Обурн, Н.Й., професор Іван Гвозда є асистентом професора вже три роки й викладає історію Совєтського Союзу. В цьому році проф. І. Гвозда здобув признання від цілого факультету і студентів згаданого коледжу, як найліпший в цьому коледжі професор в 1965-66 навчальному році.

В коледжовім "Yearbook" на третій сторінці є поміщена перша його знімка з дотискою, що проф. І. Гвозда є роджений на Україні, студіював у Німеччині право, а по приїзді до ЗДА зараз зголосився до американського летунства, де служив чотири роки. Після військової служби закінчив студії в Сиракюзькому університеті.

Проф. І. Гвозда є сином нашої зеленої Лемківщини, народжений в селянській хаті в селі Височани, пов. Сянік.

Попередньо проф. І. Гвозда викладав в стейтових коледжах Онеанта, Н.Й. і Кортленд, Н.Й.

В. М.

Ню Йорк, Н. Й.

НОВООБРАНА УПРАВА ОБ'ЄДНАНОГО КОМІТЕТУ ПЕРЕВЕЛА РОЗПОДІЛ ФУНКЦІЙ МІЖ СВОЇХ ЧЛЕНІВ

Новообрана Управа Комітету Об'єднаних Американсько-Українських Організацій міста Ню Йорку й Околиці, Відділ УККА, відбула своє перше засідання 24-го червня ц.р. в Українському Народному Домі, яким проводив голова адв. Роман Гуглевич.

На тому засіданні переведено розподіл функцій між членів новообраної Управи та вирішено кілька важливих справ, а саме: устійнено календарець національних свят, як: Листопадові Роковини, проголошення Самостійности і Соборности України, Шевченківські і Франкові Роковини, участь у відзначенні Тижня Поневолених Народів. Рівнож вибрано м-ґра Івана Базарка делеґатом Комітету на Святочний бенкет з нагоди 25-річчя відновлення Української Державности актом 30-го червня 1941 р., який відбувся 26 червня ц.р.

Функції розподілено так: М-ґр Іван Базарко, п-ні Катерина Пелешок і адв. Іван Флис — містоголови;

Секретаріят: Радн. Богдан Ластовецький — корес. секретар, укр. мова; інж. Іван Гурик — рекордовий секретар, укр. мова; п-ні Іванна Бенцаль — анг. секретарка.

Інж. Петро Байбак — орг. реф.; Лев Пришляк — фінан. референт; д-р Іван Козак — голова комісії УН-Фонду; Микола Ганущак і Роман Крупка — члени комісії; д-р Василь Палідвор — імпрезовий реф.; Тиміш Шевчук — заст. імпрез. референта; д-р Ігор Соневицький — культ.-мист. реф.; д-р Олександер Соколишин — голова реф. зовнішніх зв'язків; інж. Володимир Базилевський і ред. Олекса Калинник — члени референтури; адв. Володимир Стек — реф. зв'язків з адміністраційними чинниками; Михайло Клецор — пресовий реф.; Степан Вітенюк — господ. реф.; Марія Карпевич, Дарія Степаняк, Микола Кізима і Микола Турецький — вільні члени Управи.

Відносно бракуючого референта молоді Управа порозуміється з проводом місцевих організацій, щоб вони делеґували відповідного представника.

Склад новообраної Контрольної Комісії: д-р Ярослав Гриневич, д-р Роман Осінчук і д-р Володимир Нестерчук. Заступник: Михайло Шпонтак.

Товариський Суд: д-р Роман Клюфас, інсп. Іван Василишин і Микола Яськів.

Михайло Клецор
прес. референт

● **Посуха в північно-східних** стейтах почалася ще в 1961-му році і не закінчилася й досі. Останні тижні в стейтах Ню Йорк, Коннектикат і Пенсилвенія були сухі, і в містах води щораз менше, бо як і впаде деякий дощ, то вода всякає в суху землю і не доходить до збірників води.

● **Палата Репрезентантів** плянує збільшити допомогу індіянському населенню в цій країні, яке живе в окремих резерватах. Збільшити мають суму, призначену на позички для індіян та на платню для різних експертів, які допомагають індіянським племенам в резерватах.

Нюарк, Н. Дж.

ПОСВЯЧЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА НА МОГИЛІ В. ПРИШЛЯКА

30-го травня о. ігумен Володимир Красєвський, сотрудник Української Католицької Церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку посвятив пам'ятник на могилі сл. п. мґра Володимира Пришляка, який 5-го жовтня 1964 року відійшов на вічний спочинок на 56-му році свого трудолюбного життя.

Вже незабаром буде два роки, коли сл. п. Володимир Пришляк залишив горем прибиту дружину Теодозію, доньку, зятя і внучку, якої йому не довелось побачити, та ближчу й дальшу родину тут і в Україні. Покійний залишив також жалем прибитих приятелів і друзів. Українська громада, серед якої Покійний жив і працював, далі сумує й часто згадує про його характер і лагідну та веселу вдачу. Особливою прикметою сл.п. Володимира було, що він завжди першим зголошувався до виконування найбільше важкої громадської праці, яка вимагала не тільки фізичних й умових зусиль, але й часто фінансових коштів.

Бог й Україна — були змістом його життя. Як юнак вступив він в ряди ОУН, щоб вчитись і гартуватись до боротьби за волю свого народу.

В своїй відданій праці для визволення України сл.п. Володимир знаходив не тільки підтримку, але й моральну поміч від своєї вірної подруги, Теодозії і доньки Мирослави.

Пані Пришляк крім здвигнення величного гранітного пам'ятника на „Вічно-зеленому" цвинтарі в Гілсайді, Н.Дж., рішила створити живий пам'ятник, жертвуючи з нагоди посвячення на дві взнеслі цілі. Вона через редакцію „Свободи" жертвувала 100 дол. на Український Католицький Університет у Римі, і 100 дол. через місцевий відділ ООЧСУ до Німеччини, на Визвольний Фонд ОУН.

Цей щедрий дар із скромного заробітку пані Пришляк засвідчує про велику любов до української Національної Справи, що плекається в родині Пришляків.

Хай Всемогучий Господь пошле вічний спокій душі Володимира, а пані Теодозії Пришляк сили витривалости, кріпкого здоров'я й утіхи від своїх внуків.

І. Г.

У глибокому смутку повідомляємо своє Членство і Українську Громаду, що в неділю, 31-го липня 1966 р. відійшов від нас у Вічність по тяжкій недузі, заосмотрений Найсвятішими Тайнами, на 43-му році життя

бл. п.

інж. НЕСТОР ГОРАЄЦЬКИЙ

Член Товариства Українських Інженерів Америки.

ПАНАХИДА буде відслужена в п'ятницю, 5-го серпня 1966 р. о год. 8-ій вечора в похоронному заведенні Насевичів при 109 Іст Тейбор Ровд у Філядельфії.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 6-го серпня 1966 р. о год. 9-ій рано з цього ж похоронного заведення до церкви Христа Царя, а відтак на цвинтар на Факс Чейсі.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Достойній Дружині-вдові і Рідні Покійного складаємо глибоке співчуття.

ТОВАРИСТВО УКРАЇНСЬКИХ ІНЖЕНЕРІВ АМЕРИКИ
Відділ у Філядельфії

Адреса родини:
5111 N. 15th St., Philadelphia, Pa. 19141

Замість квітів на могилу нашої Дорогої і Незабутньої Сестри і Тети

ЄВГЕНІЇ зі СМУЛКІВ РІПЕЦЬКОЇ

на Український Католицький Університет в Римі через „Свободу" зложили:

Інж. Євген і Олена Карпяк — $20.00, по $10.00: Ольга Кашубинська, Стефанія Смулка, Олена Смулка, Олена Лиско, Стефанія Цегельська, Ірина Кашубинська, інж. Ярослав Карпяк, інж. Роман Смулка, Віра Лещук, Оксана Кіпа. Разом — 130.00 долярів.

В ПЕРШІ БОЛЮЧІ РОКОВИНИ СМЕРТИ нашого Дорогого МУЖА і БРАТА

Д-ра ЛЕВА РОСТИСЛАВА ЛЕПКОГО

в неділю, 14-го серпня 1966 року о год. 3-ій по пол.

відбудеться на цвинтарі

ST. CHARLES CEMETERY, TIMELAWN, L.I.

ПОСВЯЧЕННЯ НАГРОБНИКА

про що Рідню, Приятелів та знайомих повідомляють

АННА МАРІЯ — дружина
СОФІЯ ЕВГЕНІЯ — сестра

З глибоким жалем повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що 2-го серпня 1966 року відійшла у Вічність наша Найдорожча МАМА і БАБЦЯ

бл. п. ТЕОДОСІЯ з МОРОЗОВСЬКИХ

ГАЛІБЕЙ

ПАНАХИДА в четвер, 4-го серпня 1966 року в похоронному заведенні П. Яреми при 7-ій вулиці в Ню Йорку.

ПОХОРОН відбудеться в п'ятницю, 5-го серпня 1966 року о год. 9-ій ранку з того ж похоронного заведення до української католицької церкви св. Юра в Ню Йорку, відтак на цвинтар Gate of Heaven.

Горем прибиті діти:

ІРИНА і ТАРАС КУЛЬЧИЦЬКІ — донька і зять
ОЛЬГА і ОСИП БОВИ — донька і зять
ГАЛИНА і ОСИП МАЩАКИ — донька і зять
РУТА і ТАРАС ГАЛІБЕЇ — син і невістка
внуки — МАРТА, АНДРІЙ, РОКСОЛЯНА, БОГДАН, ЗОРЯНА, ХРИСТЯ, ТАЇСА і ДАНИЛО

СПОРТ

редагує В. СОХАН

ТЕНІСОВІ І ПЛАВАЦЬКІ ПЕРШОСТІ УСЦАК НА СОЮЗІВЦІ

В цьому році Союзівка буде знову господарем річних тенісових і плавацьких змагань за першість Української Спортової Централі Америки і Канади, які відбудуться, в трьох вільних від праці днях, зв'язаних із Днем Праці. Це будуть вже одинадцяті тенісові змагання, а десяті плавацькі, що їх влаштовує рік-річно Карпатський Лещетарський Клюб з Ню Йорку, та кермують ними інж. Богдан Рак — тенісовими і Ярослав Рубель — плавацькими.

Програма і порядок цьогорічних змагань подібні, до минулорічних. Тенісові першості будуть проведені окремо для чоловіків, жінок, сеньорів, юнаків та юначок. В цих групах змагатимуться тенісисти за звання першунів УСЦАК на 1966 рік та чаші, фундаторами, яких є щорічно УНСоюз, „Свобода", Союзівка, та Український Тижневик". Учасник змагань, який виявить найкращу спортову поставу, здобуде чашу пані Марії Душник, новообраної заступниці гол. предсідника УНСоюзу.

Плавацькі змагання матимуть такі самі конкуренції, як в минулому році, з одною лише поправкою, що буде введена вперше теж група наймолодших пливаків дітчат у віці 8 до 12 років. Вони, як їхні одноліткі хлопці матимуть змагання в одній конкуренції — запливі на 25 метрів довільним стилем. Індивідуальні переможці плавацьких змагань одержать золоті медалі Українського Народного Союзу з гравірованою датою змагань та початковими буквами централі — УСЦАК. За клюбову першість одержить дружина переможець мандрівну чашу Українського Народного Союзу.

Зголошення учасників до тенісових змагань приймає інж. Богдан Рак на адресу: Mr. Bohdan Rak, 43-21 49th Street, Long Island City, N.Y. 11104. Tel. TW 8 - 7685, Area Code — 212.

Пливаки зможуть зголоситися до участи в змаганнях безпосередньо перед початком змагань на Союзівці, в суботу, 3-го вересня, у провідника змагань Ярослава Рубля.

ФУТБОЛІСТИ „Ч. СІЧІ" В ЗБРОЙНИХ СИЛАХ ЗДА

Тепер є п'ять футболістів „Чорноморської Січі" з Нюарку на службі у дядька Сема в його збройних силах ЗДА.

Мирон Гура, який закінчив Аннапольську Морську Академію, виїхав на дальші студії міжнародного права до Чіле. Після однорічних студій на стипендії Фулбрайта в Чіле перейде Мирон Гура на постійну службу у фльоті ЗДА.

Лев Вільчак вже кінчає час обов'язкової служби у фльоті, і „Чорноморська Січ" сподівається мати його в складі своєї першої футбольної дружини вже спочатку нового сезону в цьому році. Як член залоги корабля — нищильника „Юґренд каньйон" відвідував Лев Вільчак часто европейські середземно-морські порти Франції, Італії та Еспанії. Як футболіст він належав до команди „Комфорсіт ФЛТ", яка відбувала змагання в цих портах, у висліді яких ця команда здобула чемпіонат військ НАТО. Наш „січовик" Лев Вільчак здобув звання найцінністого змагуна („МВП") цього турніру військ НАТО.

Володимир Вільчак, брат — одноліток Лева, відбув дворічний вишкіл партизанської війни і виїхав у складі Першої Повітряної Дивізії до південного В'єтнаму, де брав участь в акції біля м. Ан Каі. На відпочинку у Гонг Конгу грав Володимир Вільчак у складі військової дружини з місцевими суперниками. Тепер Володимир Вільчак перебуває на заслуженому відпочинку у Південній Кароляйні у Форті Бреґ.

Іван Гой, молодий футболіст і член 214 Відділу УНС при „Чорноморській Січі" відбуває разом з **Василем Каздобою** службу у південному В'єтнамі в складі 101-ої Повітряної Дивізії, з якою вони були раніше в Домініканській Республіці.

Новим ланковим юнацької футбольної дружини є д-р Іван Ярош. Усіх юнаків футболістів „Ч. Січі", які бажають ввійти до складу юнацької дружини, проситься зголоситися в Управі Т-ва, або безпосередньо в д-ра І. Яроша.

О. Твардовський

— о —

ФУТБОЛІСТ ЧАРЛТОН ГЕРОЙ АНГЛІЇ

Після здобуття чемпіонату світу у футболі ціла Англія з захопленням віддзначає велике досягнення своїх футболістів. Це вперше від введення футбольних першостей світу, (а цьогорічні змагання за першість світу були вже восьмими), повелось англійцям, країна яких є батьківщиною футболу, здобути лаври першуна світу. В цих восьмих футбольних першостях світу відіграв рішальну ролю у ряді перемог збірної Англії її змагун Бабі Чарлтон, один із найкращих стрільців Англії. Хоч у фінальній перемозі Чарлтон не здобув воріт для своєї команди, то йому завдячує збірна Англії перемоги в раніших зустрічах кінцевого турніру та виграну із Португалією у півфіналі, коли Чарлтон стрілив двоє воріт.

Б. Чарлтон, це один із змагунів відомої дружини „Менчестер Юнайтед", якою кермує славний тренер Мет Басбі. Чарлтон перейшов із дружиною „Менчестер Юнайтед" сторінки слави, та сторінки занепаду. Він, як 20-річний футболіст, летів у 1958 році із дружиною тим літаком, який розбився, і тоді в катастрофі згинуло 11 змагунів „Менчестер Юнайтед". Бабі вийшов з цієї катастрофи цілo і він став одним із чільних змагунів у дружині Менчестеру, яку з огляду на молодий вік змагунів відмолодженого по катастрофі складу називали всі „хлопцями Мета Басбі". Бабі Чарлтон грає в „Менчестер Юнайтед" від 16-го року життя, а тепер йому 28 років. Починав він грати в першій дружині на лівому крилі, бо Мет Басбі не мав нікого іншого на це місце. Після років наполегливої праці став Бабі Чарлтон постраховом воротарів та одним із найкращих стрільців воріт цілої Англії. Він був 70 разів репрезентантом Англії, і в цих міжнародних змаганнях він сам здобув для своєї країни 38 воріт.

Брати Вільчаки на відвідинах у батьків в Нюарку стоять на сходах української кат. церкви св. Івана Хрестителя.

Січовики, а тепер вояки дядька Сема, Іван Гой та Василь Каздоба перед виїздом до південного В'єтнаму.

— о —

„ДИНАМО" КИЇВ ВЕДЕ У ТАБЕЛІ

У найвищійклясі футболу Совєтського Союзу саме закінчилася перша половина сезону, який триває від квітня до пізньої осени. Після проведених гор першого круга, тобто по одній зустрічі кожного з кожним, футболісти київського „Динамо" здобули у вісімнадцяти грах (найвища кляса має 19 дружин) 13 перемог і 5 нерішених, не програвши досі ані одної зустрічі. Завдяки такому гарному осягові на половині сезону футболісти столиці України держать впевнено перше місце в табелі найвищої кляси футболу СССР з точками 31:5 і відношенням воріт 39:5. Суперники „Динамо" на звання першуна залишилися в показнику далеко позаду. Московський „Спартак", який займає друге місце в табелі, має після 18 гор 26:10 точок і відношення воріт 27:14, а дружина „Пахтакор" із Ташкенту з точками 25:11 і відношенням воріт 19:11 займає третє місце.

У цій найвищій клясі футболу СССР грають ще три інші дружини з України. „Чорноморець" з Одеси закінчив половину сезону на дванадцятому місці, „Шахтар" з Донецька на чотирнадцятому, а одеський СКА опинився на останньому місці цієї групи 19-ти дружин.

— о —

ВИШКІЛЬНИЙ ТАБІР ЮНИХ ФУТБОЛІСТІВ

Від 28-го серпня до 3-го вересня на оселі „Верховина" у Глен Спей буде влаштований вишкільний футбольний табір для молодих футболістів юнаків у віці від 11 до 19 років. Керівниками - інструкторами цього табору будуть досвідчені футболісти та кваліфіковані вчителі фізкультури: Володимир Чижович (Норт Плейнфілд Гайскул), Євген Чижович (Колюмбія Гайскул) та Леонід Луценко (Прет Інститут, Н.И.) і інші знавці футболу.

Досі зголосилося 60 учасників на цей вишкільний футбольний табір, але серед зголошених більшість юнаків неукраїнців. З „Чорноморської Січі" візьмуть участь у вишколі два юнаки футболісти. Інформації про табір та зголошення учасників приймає Л. Луценко, якого адреса:

Mr. L. Lucenka, 175 Myrtle Avenue, Irvington, N.J. 07111

— о —

АНГЛІЯ ВИДАЄ ПОШТОВУ МАРКУ З НАГОДИ ПЕРЕМОГИ

Для відзначення здобуття першости світу у футболі генеральний поштмайстер Едвард Шорт зарядив випущення спеціяльної поштової марки Англії, вартости 4 центів. На цій марці буде образ футболіста в акції та напис „Англія — переможець". Цю марку видадуть тиражем дванадцять мільйонів, і вона буде випущена в світ 18-го серпня ц. р.

АВТОМОБІЛЬНА ПРОМИСЛОВІСТЬ СССР І ЗАХІДНЯ ТЕХНОЛОГІЯ

(Продовження зі сторінки 2)

бових автомашин та автобусів в СССР:

1924 —	10
1928 —	841
1932 —	23,879
1936 —	135,488
1940 —	145,390
1945 —	74,657
1950 —	362,895
1955 —	445,265
1958 —	511,074
1963 —	587,012
1964 —	603,084
1965 —	616,400

В Україні в 1958 р. випродуковано 19,840 автомобілів, а в 1964 р. — 45,830.

Варто пригадати, що рішенням XXI з'їзду КПСС передбачено збільшення автомобільної продукції за минулу семирічку (1959 - 1965) в 1.7 раза, тобто до 750-856,000 в 1965 р. Однак, коли пригнемось ближче виконанню цього пляну, то побачимо, що в 1965 р. продукція становила тільки 616,000 штук.

У виробничих плянах на наступну п'ятирічку (1966 - 1970) на 1970 р. передбачено продукцію 1,360 - 1,510,000 автомобілів (в тому числі 800,000 особових). Однак і тут можемо сміливо заявити, що цього пляну, навіть при найбільших зусиллях, не вдасться виконати. Для порівняння варто пригадати, що в ЗДА загальна продукція автомобілів у 1965 р. становила понад 9 млн. штук, а на 1966 р. ця цифра буде ще вищою.

Колись Хрущов заявив, що СССР не має наміру наслідувати ЗДА у продукції приватних автомобілів. Він зневажливо говорив про приватні автомобілі, як про вульгарний додаток до капіталізму. Проте, як бачимо, часи міняються. Навіть, коли б досягнено цієї цифри у 1970 р. то й тоді автомобільна продукція СССР виносила б тільки 1/10 продукції ЗДА у 1965 р.

(Продовження буде)

Збори Відділів УНС

НЕДІЛЯ, 7-го СЕРПНЯ 1966 р.

СИРАКЮЗИ, Н. И. Місячні збори Т-ва „Українська Січ" — 39 Відд. о год. 3-ій по пол., в малій залі УНДому. Збирання чл. вкладок: субота 6-го серпня від год. 7-10 веч., неділя, 7-го серпня від год. 12-3 по пол. Проситься всіх чл. явитися на місячні збори. — Управа.

ТАРЗАН, ч. 5663. Хвальба монголів...

— Витаймо за успіх! — ви зморщена стара гадюко! — сміявся одного дня Зетар. — Незабаром ціла Африка буде дрижати!

— Очевидно, мій пане, — сказав спокійно Сорро. — Хто може вас стримати?

Направду, хто? Хіба що бронзовий пан джунглів!